

været stærke Modsetninger fremme i det andet Ting, ville vi ikke kunne vente at faa Loven gjort færdig i denne Samling, hvorpaa der fra mange Sider lægges en særlig Vægt. Spørgsmaalet er altsaa det: hvorledes skal Landstinget stille sig? Er Lovforslaget saaledes, at vi maa ønske det forandret paa væsentlige Punkter, selv med Udsigt til ikke at faa Lovforslaget gennemført i Klar, eller er det saaledes, at vi kunne tage det, som det er? Fra dette Synspunkt skal jeg, ligesom den højtærede Minister har gjort, tillade mig at gennemgaa Lovforslaget. — Lovforslaget støtter sig til den nugældende Ret; det indeholder en Kodifikation af Fattiglovgivningen, hvad jeg sætter særdeles megen Pris paa; mange administrative Afgørelser, der i og for sig kunne være tvivlsomme, blive ved Loven ophøjede til at være gældende Ret. Paa den anden Side er der foretaget en Mængde Forandringer i den gældende Ret af mere eller mindre Betydning. Jeg kan paa Forhaand sige om disse, at efter mit Kendskab til Fattigvæsenet indeholder den største Del af dem Forbedringer, og jeg skal tilføje, at det har været mig en særlig Tilfredsstillelse at se, hvorledes det under Forhandlingerne i det andet Ting er lykkedes den højtærede Indenrigsminister at faa fjernet Forslag, som efter min Mening vilde have været en betydelig Anstødssten for, at dette Ting kunde acceptere Loven. Men jeg maa paa den anden Side sige, at der ogsaa er Bestemmelser, over hvilke jeg lige saa lidt som den højtærede Indenrigsminister i og for sig er saa overordentlig glad. Jeg skal nu tillade mig at gennemgaa Lovforslaget med Hensyn til de Punkter, der for mig spille en væsentlig Rolle. Jeg vil ingenlunde tage alle de foretagne Forandringer med, da dette vilde blive for vidtløftigt, og der er jo adskillige Ting, med Hensyn til hvilke den ærede Ministers Udtalelser kunne lette mig min Omtale. Jeg skal ikke inkludere mig paa nogen omstændelig Dokumentation, men for de fleste Punkters Vedkommende blot gøre opmærksom paa, hvad jeg betragter som Fremskridt. Med Hensyn til første Kapitel skal jeg henvise til 2det Membrum i § 9, der indeholder en ny Forskrift, idet det bestemmer, at Sindrivelser og Afsoning af Underholdsbidragene sker efter de for Sindrivelse og Afsoning af Faderens Underholdsbidrag til uægte Børn gældende Regler. Det er for saa vidt nyt, som den Regel, der nu kun gælder for Underholdsbidrag til uægte Børn, til frastillede og forladte Hustruer, ogsaa udvides til andre Tilfælde, hvor der skal svares Underholdsbidrag, hvad

navnlig har Betydning med Hensyn til Faderens Underholdsbidrag til hans ægte Børn. Der kunde synes at være noget stødende i, at en Fader skal kunne blive sat paa Bånd og Brød, fordi han ikke udreder, hvad hans ægte Børns Underhold fordrer, men Sagen er, at der aldrig vil blive afordret en Fader, der enten uden eller med Fattigvæsenets Assistance, saa godt eller saa daarlig som han kan, underholder de Børn, med hvilke han lever sammen; det er kun i de Tilfælde, hvor han ligefrem unddrager sig sin Forpligtelse til efter Gode at underholde sine egne Børn eller at bidrage til deres Underhold, at Reglen vil komme til Anvendelse. Forholdet er nu det, at man vel kan sætte ham i Bidrag, men i Reglen ikke fremtvinge dets Udredelse. Det er derfor heldigt, at man efter den nye Regel vil kunne anvende de samme Tvangsmidler overfor ham, som med Hensyn til hans Forpligtelser mod de uægte Børn. Som en ny Regel har den ærede Minister henvist til § 12, der bestemmer, at saalænge en Hustru, der har særegne Midler og Indtægter, ikke er endelig skilt fra sin Mand, kan det, naar Manden falder Fattigvæsenet til Byrde, paalægges hende at yde Bidrag til hans Underhold. § 14, der optager de gældende Bestemmelser om Husbondens Forpligtelser lige overfor Thyndet i Sygdomstilfælde, indeholder til Dels en Rettelse, for saa vidt som i disse Tilfælde den Tid, hvori Forpligtelsen paahviler ham, affortes noget, men paa den anden Side en Forøgelse, nemlig i de Tilfælde, hvor Thyndet forlader hans Hus paa Grund af Sygdom, idet han i Stedet for at udrede Kost og Logis skal give Kostpenge i en kortere Tid. Jeg kan ikke sikkne, der kan være noget at indvende derimod. Derimod er der i dette Kapitel en Bestemmelse, som jeg kunde ønske Forandring i. § 4 omtaler, hvad der i øvrigt følger af Forholdets Natur, at den Pligt til at yde Forsørgelse eller Forsørgelsesbidrag, som den ene Ægtefælle har overfor sine ægte eller uægte Børn af andre Forbindelser eller overfor sine Stifbørn, paahviler, saalænge Ægtefættet bestaar, begge Ægtefæller som en af dette sthydende Forpligtelse. Jeg tror dog, at her kunde være Grund til at opstille en Undtagelse omtrent saalydende: At Hustruen, naar hun ikke samlever med sin Mand, da ikke er forpligtet til at deltage i Udredelsen af de ham paahvilende Underholdsbidrag til hans uægte Børn. Det vil være højt stødende og urigtigt, om en separeret Hustru eller en Hustru, som er forladt af sin Mand, skulde være forpligtet til at tilsvare Mandens U-